

РЕШЕНИЕ

№ 16684

гр. София, 15.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2394** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 и следващите от ДОПК.

Образувано е по жалба на Марти-76 ЕООД срещу решение № ПО-15/21.02.2025 г., издадено от Директора на ТД на НАП С.. Моли обжалваното решение да бъде отменено. Претендира разноски.

Ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение от 21.02.2025 г. е отхвърлена жалбата на Марти 76 ЕООД срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ от 13.02.2025 г. С последното е наложен запор върху МПС и движими вещи.

В ПНПОМ е посочен размерът на бъдещите публични задължения, а именно 142377,73 лева.

ПНПОМ е издадено на база на искане за налагане на ПОМ от 21.01.2025 /л. 23/.

Приложена е заповед за възлагане на ревизия от 23.08.2024 г. /л. 28/.

Представена е заповед за спиране на производството по извършване на ревизия от 21.01.2025 г. /л. 35/.

От правна страна съдът намира следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентния орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от същия закон. Съобразно

чл. 195, ал. 2 ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините (чл. 195, ал. 7 ДОПК).

В настоящия случай обезпечение в пари или банкова гаранция не са предложени, поради което не са налице предпоставките за отмяна на обезпечителната мярка на това основание.

Процесните обезпечителни мерки са наложени на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК - в хода на ревизия, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Съгласно чл. 121, ал. 3 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от ревизираното лице дейност. Съдът намира, че разпоредбата на чл. 121, ал. 3 ДОПК следва да се тълкува съобразно систематичното ѝ място, като се държи сметка на засиления държавен интерес, деклариран в чл. 121, ал. 1 ДОПК - охрана на събирането на публични държавни вземания. Всяко обезпечение неминуемо води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество нормата на чл. 121, ал. 3 ДОПК предвижда налагането изборително на тези обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето. В случая обезпечителните мерки са наложени върху МПС и движими вещи, т.е. търговската дейност на лицето не е възпрепятствана, поради което и обезпечителната мярка не се явява прекомерна.

За ревизираното лице е налице възможност в случай, че разполага с други активи, годни да обезпечат установяването му задължение, да поиска замяна на наложените обезпечителни мерки по реда на чл. 199 от ДОПК.

ПНПОМ е мотивирано, като допълнителни мотиви се съдържат и в искането за налагане на обезпечителни мерки /а съгл. ТР 16/75 г. на ВС няма пречка мотивите да са в друг документ от адм. преписка/ относно необходимостта от налагане на обезпечителна мярка. Изрично в искането е посочено, че е налице неправомерно ползван данъчен кредит поради липса на реални доставки. Следователно възраженията на дружеството за немотивираност на ПНПОМ са неоснователни.

Неоснователни са възраженията в жалбата до АССГ, че публичният изпълнител не бил обосновал обезпечителна нужда. Както бе посочено по-горе, в обезпечителното производство не може да се изследва наличието на публични задължения и техния размер, нито вида им, тъй като те са предмет на друго производство – ревизионното. Характерът на мярката е привременен и поради това чл. 121, ал. 1 от ДОПК не изисква публичното вземане да е безспорно установено по размер, нито пък да е изискуемо – именно по тази причина мярката е предварителна, а РА не следва да е влязъл в сила противно на твърденията в жалбата.

В хода на съдебното производство от жалбоподателя не са ангажирани доказателства, посредством които да се установи неговото финансово и имуществено състояние, респективно, че притежава имущество и/или вземания, достатъчни да покрият стойността на очакваните задължения по ревизионния акт.

Позоваването на съдебна практика от 2015 г. в жалбата не води до различни изводи първо, защото цитираното решение е постановено при различна фактическа обстановка, и второ, налице е трайна съдебна практика в унисон с изложеното по-горе – напр. Решение № 2974 от 16.06.2020 г. на АдмС - С. по адм. д. № 1322/2020 г.; Решение № 3477 от 22.05.2017 г. на АдмС - С. по адм. д. № 3491/2017 г.; Решение № 14125 от 24.04.2025 г. на АдмС - С. по адм. д. № 1407/2025 г.; Решение № 14041 от 24.04.2025 г. на АдмС - С. по адм. д. № 124/2025 г.; Решение № 13560 от

17.04.2025 г. на АдмС - С. по адм. д. № 13030/2024 г. и др.

Неоснователни са възраженията на процесуалния представител на дружеството, направени в хода на проведеното съдебно заседание, че при спряна ревизия налагането на обезпечителна мярка се явява недопустимо. Касае се за две отделни, самостоятелни производства, с различен предмет, осъществявани от различни органи. В чл. 4 от ДОПК изрично е уредена самостоятелността на двете производства, като е посочено, че органите по приходите и публичните изпълнители осъществяват производствата самостоятелно. При изпълнение на правомощията си те са независими и действат само въз основа на закона. По-нататък, в чл. 12, ал. 1 и ал. 4 от ДОПК изрично са разграничени правомощията на органа по приходите и публичния изпълнител. Редът за обжалване на ревизионния акт и на ПНПОМ също е различен, респ. по чл. 152 и сл. от ДОПК и чл. 197 от ДОПК. Безспорно наличието на ревизионно производство е предпоставка за обезпечителното такова, с оглед обслужващия характер на последното. Но извън тази взаимовръзка двете производства протичат самостоятелно и спирането на ревизионното производство, което възпрепятства извършването на действия по ревизията, не води до невъзможност за налагане на обезпечителни мерки, тъй като същите не съставляват действия по ревизията, т.е. по установяване на данъчни задължения /чрез извършване на насрещни проверки, изискване и приобщаване на документи и пр./. Макар и спряна, ревизията е висяща и няма пречка евентуалните публични задължения да бъдат обезпечавани. Друг е въпросът, че при продължително спиране би могло да се обсъжда дали обезпечителната мярка е съразмерна и дали не нарушава правата на ревизираното лице повече от допустимото /доколкото то би могло да е лишено от възможността да ползва например парични средства за дълго време/. Настоящият случай обаче не е такъв, доколкото спирането на ревизията към настоящия момент не е продължително, а запорираните активи, с оглед техния вид, могат да се ползват безпрепятствено в дейността на ревизирания субект. Тоест в случая не е нарушен принципът на съразмерност по чл. 6 от АПК.

С оглед гореизложеното решението на директора на ТД на НАП С. правилно потвърждава ПНПОМ на публичния изпълнител, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Съобразно изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само за производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП - С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, което съдът определя в размер на 100 лева. В този смисъл са например Определение от 23.05.2019 г. по адм. д. № 5709/2019 г., VIII отд. на ВАС; Определение от 04.06.2021 г. по адм. д. № 5237/2021 г., VIII отд. на ВАС; Определение от 16.05.2019 г. по адм. д. № 5351/2019 г., VIII отд. на ВАС; Решение от 29.03.2022 г. по адм. д. № 11765/2021 г. на Административен съд - София-град.

Така мотивиран и на основание чл. 197, ал. 3 и 4 ДОПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Марти-76 ЕООД срещу решение № ПО-15/21.02.2025 г., издадено от Директора на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Марти-76 ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП С. направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

С

ЪДИЯ: